ततः शरशतेनैव युयुधानो महारथः । अविध्यद्ब्राह्मणं सङ्ख्ये दृष्टरूपो विशाम्पते ।
तस्य द्रोणः शरान् पञ्च प्रेषयामास भारत । ते घोराः कवचं भित्त्वा पपुः शोणितमाहवे ।
निर्व्विद्धस्तु शरैर्घोरैरक्रुध्यत् सात्यकिर्म्भृशं । सायकान् व्यसृजच्चापि वीरो रुक्मरथम्प्रति । ४९५
ततो द्रोणस्य यन्तारं निपात्यैकेषुणा भुवि । अश्वान् व्यद्रावयद्बाणैर्हतसूतांस्ततस्ततः ।
स रथः प्रद्रुतः सङ्ख्ये मण्डलानि सहस्रशः । चकार राजतो राजन् भ्राजमान इवांशुमान् ।
अभिद्रवत गृह्णीत हयान् द्रोणस्य धावत । इति स्म चुक्रुशुः सर्व्वे राजपुत्राः सराजकाः ।
ते सात्यकिमपास्याशु राजन् युधि महारथाः । यतो द्रोणस्ततः सर्व्वे सहसा समुपाद्रवन् ।
तान् दृष्ट्वा प्रद्रुतान् सङ्ख्ये सात्वतेन शरार्द्दितान् । प्रभग्नं पुनरेवासीत्तव सैन्यं समाकुलं । ४९८
व्यूहस्यैव पुनर्द्वारं गत्वा द्रोणो व्यवस्थितः । वातायमानैस्तैरश्वैर्नतो वृष्णिशरार्द्दितैः ।
पाण्डुपाञ्चालसम्भिन्नं व्यूहमालोक्य वीर्य्यवान् । शैनेयो नाकरोद्यत्नं व्यूहमेवाभ्यरक्षत ।
निवार्य्य पाण्डुपाञ्चालान् द्रोणाग्निः प्रदहन्निव । तस्यो द्रोणाग्निसन्दीप्तः कालसूर्य्य इवोद्यतः ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथवधपर्व्वणि सात्यकिपराक्रमे सप्तदशाधिकशततोऽध्यायः ॥ ११७ ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ द्रोणं स जित्वा पुरुषप्रवीरस्तथैव हार्द्दिक्यमुखांस्त्वदीयान् । प्रहस्य सूतं वचनं बभाषे शिनिप्रवीरः कुरुपुङ्गवाग्र्यः ।
निमित्तमात्रं वयमद्य सूत दग्धारथः केशवफाल्गुनाभ्यां । हतान्निहन्म्येह नरर्षभेण वयं सुरेशात्मसमुद्भवेन । ४९९
तमेवमुक्त्वा शिनिपुङ्गवस्तदा महामृधे सोऽग्र्यधनुर्द्धरोऽरिहा । किरन् समन्तात् सहसा शरान् बली समापतत् श्येन इवामिषं यथा ।
तं यान्तमश्वैः शशिपुङ्गवर्णैर्व्विगाह्य सैन्यं पुरुषप्रवीरं । नाशक्नुवन् वारयितुं समन्तादादित्यरश्मिप्रतिमं रथाग्र्यं ।
असह्यविक्रान्तमदीनसत्त्वं सर्व्वे गणा भारत ये त्वदीयाः । सहस्रनेत्रप्रतिमप्रभावं दिवीव सूर्य्यं जलदव्यपाये ।
अमर्षपूर्णस्त्वतिचित्रयोधी शरासनी काञ्चनवर्म्मधारी । सुदर्शनः सात्यकिमापतन्तं न्यवारयद्राजवरः प्रसह्य ।
तयोरभूत् भारत सम्प्रहारः सुदारुणस्तं समतिप्रशंसन् । योधास्त्वदीयाश्च हि सोमकाश्च वृत्रेन्द्रयोर्युद्धमिवामरौघाः । ५००
शरैः सुतीक्ष्णैः शतशोऽभ्यविध्यत्सुदर्शनः सात्वतमुख्यमाजौ । अनागतानेव तु तान् पृषत्कान् चिच्छेद राजन् शिनिपुङ्गवोऽपि ।
तथैव शक्रप्रतिमोऽपि सात्यकिः सुदर्शने यान् क्षिपति स्म सायकान् । द्विधा त्रिधा तानकरोत्सुदर्शनः शरोत्तमैः स्यन्दनवर्य्यमास्थितः ।
तान् वीक्ष्य बाणान् निहतांस्तदानीं सुदर्शनः सात्यकिबाणवेगैः । क्रोधाद्दिधक्षन्निव तिग्मतेजाः शरानमुञ्चत्तपनीयचित्रान् ।
पुनः स बाणैस्त्रिभिरग्निकल्पैराकर्णपूर्णैर्निशितैः सपुङ्खैः । विव्याध देहावरणं विभिद्य ते सात्यकेराविविशुः शरीरं ।
तथैव तस्यावनिपालपुत्रः सन्धाय बाणैरपरैर्ज्वलद्भिः । आजघ्निवांस्तान्रजतप्रकाशान् चतुर्भिरश्वांश्चतुरः प्रसह्य । ५०१
तथा तु तेनाभिहतस्तुरस्वी नप्ता शिनेरिन्द्रसमानवीर्य्यः । सुदर्शनस्येषुगणैः सुतीक्ष्णैर्हयान्निहत्याशु ननाद नादं ।